

Eitt róp frá Annu Boles breyt hann av, men hetta var meira av iva og biva enn av pinu. »Eg vildi ikki hava fleiri smá. Tað sigi eg tygum, eg vildi ikki hava fleiri, tað havi eg ongantið viljað.«

Mister Matumbwe var straks við hennara lið og hugdi niður á andlit hennara, sum venaði seg í harmi, sorg og pinslu. Matumbwe hugdi við blíðum eygnabrái at hesi konu við umsorgan og kærleika eins og fingrarnir, ið undirsøktu kropp hennara.

„Ja,« segði hann, »tíðin er komin.«. Og hann legði afturat: »Tygum, frúa, vita skulu tygum, at tað er tann góði Guð, ið valdar øllum, ræður eisini í hesum forinum. Honum er heiðurin og æran, og tygum mugu taka við korunum sum tey eru, tí barnið kemur nú.«

Men kvinnan vildi treyðugt tuga. Hon kærði sína neyð: „Nær upprennur tann dagur, at vit fáa nakað burtúr úr tí? Vit stríðast og strevast tann líðilanga dag og fyrri hvørjum? Ikki leypur so mikið av, at okkum unnist at fara at hyggja at einum filmi um vikuna. Hon gjørdist meiri og meiri ørkymla: »Tað einasta lívið ber mær er, at eg fái ein nýfóðing fyrri og annan eftir, altíð havi eg onkran á brósti, sum ger at megurð kemur í.«

Mister Matumbwe hugdi við eftirtanka upp á hana, áðrenn hann svaraði: „Eg veit eina frálíka uppskrift: tak eina strokna skeið av turrmjólk og hálvvaðru teskeið av sukri, rør tað út í ein litur av kókaðum vatni, og hell tað í eina skoldaða flösku at geva barninum fimm, seks ferðir um dagin. Frá móðrahjálpinu fáa tygum lýsi fyrri einki og reina appelsinvatu. Men sjálvandi er best fyrri barnið at geva tí bróst.«

Bráðliga skryggjaði kvinnan aftur. Hetta var ikki róp, ið var merkt av sjálvsøkn, ið nært við sorgarljóði í sál hennara, men hetta vóru herðindi, verkir, ið píndu og nitu fast. Mister Matumbwe vendi sær móti Harry Napes: »Dansa nú harra Napes,« rópti mister Matumbwe. „Fá hana at hugsa um okkurt annað. Leið tankarnar burtur frá teimum sváru kvølunum, hon er í. Tað er einki, sum vit kunnu geva henni fyrri at linna um pinuna, einki annað uttan tygara framförsla. Geri tygara besta...«

Götusjónleikarin hevði sett kollin á nakkan, so hann stóð upp í rógv og fórkaði seg yvir hagar, so kvinnan kundi siggja hann; nú fór hann undir at gera ymiskar skemtiligar kropsrørslur, gálvaði og skellti til sín egna heimagjörda tónleik: „Da da diit-da-da, biddeli-da-di-o, biddeli-da-dum bumpa-pada—bum, dum, bum...«

„Hygg at honum, frúa,« segði mister Matumbwe við kvinnuna, »og tygum fara

at siggja ein betri sjónleik enn í Palladium, tí hann er kongur ímillum götusjónleikararnar.«

Matumbwe fór úr frakkanum og jakkanum og smoygdi upp um armar. Hann gníggjaði hendurnar inn í eu de cologne og fór í holt við at hjálpa hesum barni til verðina, sum nú skuldi siggja dagsins ljós.

Skamt ifrá seyðraði regni niður. Stormurin yldi í tí krunkasvörtu náttini. Aarføri pískaði tað vindbarda túnið. Hann segði við götuseljaran: „Harra Konig, vilja tygum savna regn í hattin; vit mugu hava okkurt at vaska barnið í.«

Hann legði líkam og sál í sitt arbeiði. Eyðmjúkur og kærleiksfullur stóð hann har

undir tak-skegginum hesa stormfullu regnnátt og tók imóti hesum barnið. Hetta var hansara fyrsti sjúklingur. Fyrri ikki at missa móti undir hesum ótespuligu umstøðunum, mutlaði hann medisinskar lærisetningar fram fyrri seg á latíni: »Occipito dextra posterior...« Hetta kundi fyrri hini eins væl verið ein latínsk messa.

Men mitt í soranum droymdi hann seg burtur. Tað líta høvdið, ið kom undan var kolsvart. Júst í somu løtu hann sá hetta, var hann í Afrika og hetta var bert ein litil partur av tí tali av smáum høvðum, hann skuldi hjálpa í verðina við sama kærleika og dugnasemi á tí hospitali, hann ætlaði hyggja, har mammur

skuldu koma væl undanuttan nakra sótt, fáa góðan mat og verða væl røktar, tí fávitska og øll sjúka skuldu ruddast út....

Bom-bommelom-bom hej-di-de-lej... „sang götusjónleikarin, trampaði, skellti, gálvaði og blunkaði við sínum frekku eygum sum ein íspegil; í tí eini løtu-minnans hann hula, tí næstu dansaði hann skotskan svøðans, og við eitt var tað boogie. Rytmurnar rungaðu í oyrunum á mister Matumbwe eins og vill-skógartrummur, sum hann mintist tær frá sínum barnaárum heimanífrá, áðrenn hann varð sendur til trúboðanarstöðina úti við strondina.

Tætt við síðuna av stóð Moshe Konig við hatti sínum fullum av regni. Sam Boles stóð og hugdi at ræðsluslugin og bebbaræddur.

Hvussu svár í pinan var, og hvussu fast tað neit, fekk Anna Boles ikki eyguni av tí trampandi, hoppandi skepilsinum á pakhússkránum og tí stóra, margháttliga skugnanum í dansaði undir tí einligu gulu útilýktini.

Mister Matumbwe, mister doktor Matumbwe brúkti alla sína vitan og legði alla sína sál og vilja í at hjálpa kvinnuni, men ein løta kom, hvar alt vónloysið sýntist at gera støðuna torføra. Ikki tordi hann at føra amboðini, sum hann hevði, ov langt inn. Nú vóru góð ráð dýr.

„Ba-de-ladit-cha!« brølaði sjónleikarin, leyp høgt í loft og smelti halarnar saman. Bi-du-di-cha!« Hann leyp til síðis og smelti halarnar aftur saman. „Hoy!« skryggjaði hann og fleg upp í loft sum ein ball-etdansari í eini entréchat. Men júst sum hann aftur fekk fast undir fótum, kom hann í ein hyl og gleið. Hann fór barlangur afturav, við sveigjandi ørmum og við hondunum flagsandi sum ein lambskotin ær, dratt hann á duntlin. Spruttið frá honum var so øgilt. Næstan sum brim við sjóvarstrond á vetrardegi.

„Puha, dekan í fari ikki!“ brast út úr honum. „Hetta er sum ein gløtt skoyti-breyt!“

Kvinnan Anna lá í skellilátri, hon lei ein tippan látur, hon hevði ongantið sín dag sæð nakað so skemtiligt, og barnið stoyttist út úr móðurlivinum í einum dragandi útsúði. Tað boðaði frá við einum litlum, fittum ljóði, einum skryggi, sum fór ígjøgnum láturin, sum staraflokkur yvir grønna högv.

Mister Matumbwe gjørdi tað, sum var neyðugt, so tók hann barnið, og lyfti tað varliga og hátíðarliga uppfrá, sum hetta var eitt offur. Hansara vakra rødd rungaði í pakhúsinum aftanfyrri, tá ið hann mælti.

„Sí, sí!“ rópti hann. „Undrið!“

Tá ið hini hugdu upp, sóu tey ikki annað enn ein reyð-